

မြန်မာ့သံတော်

မိုးစက်ပွင့်

သံဝဠ်လွှဲသည့် ချစ်ခြင်းတေး

အာဆွတ် လုံးချင်းဝတ္ထုပုဂ္ဂိုလ်

အခန်း(၁)

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ခြေလှမ်းတစ်ရာခန့်လောက် လျှောက်ခဲ့ပြီးသော ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ နောက်ကနေ အူလိုက်အသည်းလိုက် ရယ်ချလိုက်သော အသံကြောင့် ရှေ့ကလူတွေအားလုံး ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်ကာ နောက်သို့ လည်ပင်းလိမ်၍ ပြန်လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဘယ်သူပဲကြည့်ကြည့် သူ့ရယ်မောခြင်းက အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ သရော်သလိုပုံစံနှင့် ဗိုက်ကိုလက်နှင့် ဖိရယ်နေတာက မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။

“ဘာလဲဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် အကြည့်တွေက သူ့ဆီသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာသည်။ ။

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ရယ်စရာ ဘာရှိလို့ လဲ”

“ဆေးစားမှား လာပြီနဲ့ တူတယ်”

“တောင်သမာန်အင်းကို ကြည့်ပြီး ရူးရလောက်အောင်လည်း မောင်ဖေငယ်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲက ဒီကောင်ကို မွေးဖွားလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်နေကြလေမှ သူ ရယ်မောခြင်းကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်၏။

“မင်းဟာက ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ရင့်ရာ၊ ပြောပါဦး ... ရယ်စရာရှိရင် တို့ ကိုလည်း လက်တို့ မှ ပေါ့ကွ၊ တို့ လည်း ရယ်ချင်လို့ ပါ၊ ရယ်သောသူသည် အသက်ရှည်၏ ဆိုလို့ လေ”

ဉာဏ်သာက ခန့် သလိုဆိုလေမှ ရင့် မျက်လုံးဝေ့၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ရင့်ရဲ့ နာမည်အပြည့်အစုံက ရဲရန်ရင့် တဲ့ လေ။ ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေက “ရ” သုံးလုံးဆိုတော့ ရဲရိရွက်စားပြီး မွေးလာတဲ့ ကောင်ဟု စကြသေးလေ၏။

“ဘာကိုရယ်ရမှာ လဲ ... မင်းတို့ ကြည့်လေ။ တောင်သမာန်အင်းနဲ့ ဦးပိန်တံတားကို အမွှမ်းတင်လိုက်ကြတာ။ ဒီနေရာရောက်ရင်ပဲ ဘဝအမောတွေပြေတယ်တို့၊ သာယာချမ်းမြေ့စေတယ်၊ မျက်စိအေးတယ်၊ စိတ်ကြည်နူးမှုရတယ်လို့ ဖွဲ့လိုက် နွဲ့လိုက်ကြတာ”

“အေးလေ ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ငါရယ်တာ အဲဒါကို”

“ဟေ”

ဘယ်လိုကောင်ပါလိမ့်ဟု အားလုံး နှာခေါင်းရှုံ့သွားကြလေ၏။

“တကယ်တမ်းကျတော့ သူတို့ ပြောသလောက်လဲ လှတာ မဟုတ်ဘဲ နဲ့ ။ ညာဘက်ကိုကြည့် မြက်ပင်တွေ၊ ဘယ်ဘက်ကိုကြည့် ရေ၊ ဗေဒါတွေ၊ အမှိုက်တွေနဲ့ ဘာများ လှလို့ လဲ။ တံတားကိုလည်း ကြည့်ဦး ... သစ်သားတွေက ကျိုးတာကျိုး ပဲ့တာပဲ့။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးလာတဲ့ လူတွေ အပေါက်ထဲမှာ ဒေါက်ညပ်နေမှာ စိုးလို့ ဖိနပ်တွေ ချွတ်ပြီး လက်က

ကိုင်သွားကြပါလို့ တံတားပေါ်မတက်ခင်မှာ ဆီးကြို သတိပေးကြတာ မကြားဘူးလား။ လောလောဆယ် ရှေ့မှာ ကြည့်လေ။ ဖိနပ်က လူကိုပြန် စီးနေတာ”

ရင့် ရည်ရွယ်ပြီးပြောလိုက်တာ ဒေးကိုပါ။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ဝင် မပြောဘဲနေတဲ့ ဒေး။ “ရင့်” စကားကြောင့် လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ဒေါက်မြင့်ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အဟွန်း ... သူများ နဲ့ နည်းတူ ဆိုရင်တော့ မိုးပြိုအများ နဲ့ ပေါ့။ အခုတော့ သူများ ထက်ထူးတဲ့ ဖိနပ်ကိုစီးတော့ သူများ ထက်ထူးပြီး လက်ကကိုင်ရတော့တာပေါ့”

ကြည့်စမ်း ... ဒါ သက်သက် ဒေးကို ရန်စနေတာ။ ဒီလိုဆုံကြရင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ဒေး စကားပင် ဝင်မပြောခဲ့ပေ။ ဒီကောင် ဘယ်လိုညှဉ်နဲ့ မွေးဖွားလာခဲ့သလဲတော့ “ဒေး” မသိပေ။ ကြည့်မရတာတော့ အမှန်ပဲ။

“လူလေးက လှတပတနဲ့ ဖိနပ်ကြီးကိုင်ထားရတာ ဘယ်လောက် အောက်သလဲ။ အဲဒါ သူများ ထက်ထူးပြီး နဖူးမှာ ပန်းပန်လို့ ပေါ့”

“ရင့်ရာ ... မင်းရန်စပြန်ပြီ”

နိုင်နိုင်လင်းက ဒေးကို ငဲ့ကြည့်ရင်းဆို၏။

“အမြင်မတော်ရင်တော့ ပြောမှာ ပဲ။ အပြောမခံချင်ရင် မင်းဖိနပ်ချင်း လဲစီးပေးလိုက်ပါလား”

“ခက်တာပဲ ရင့်ရယ်။ နင်တို့ ရန်ဖြစ်ဦးမယ်”

“အေးလေဟယ် ... နွေးပြောရက်နဲ့ ရင့်ရယ်။ ဒေးကို မပါပါအောင် စည်းရုံးပြီး ခေါ်လာရတာ နွေးပါ ရင့်ရဲ့ ။ နွေးမျက်နှာကိုငဲ့ပြီး ရင့် အေး

အေးဆေးဆေးလေး လိုက်ခဲ့ပေးပါ။ နွေးတောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ အမြင်မတော်လို့ ပြောပါတယ်ဆို”

“ရင့် ... မင်းကွာ”

“ကျစ်”

နိုင်နိုင်လင်းက စိတ်ပျက်သလို ရင့်ကိုကြည့်၏။ ရင့်က အပြုံးမပျက်
ပေ။

“ငါက စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို မျှသိပ်မထားတတ်လို့ ပါ ... ဆောရီး”

ဒေးနုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ပြီး ဖိနပ်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည် ။
ပြီးမှ အားကုန်လွှဲ၍ ဖိနပ်ကို တံတား၏ ညာဘက် မြက်ပင်တွေထဲသို့ ပ
စ်ပေါက်ပစ်လိုက်သည် ။

“ဟာ”

“ဟယ်”

“ဒေး”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ ဝါဝါလွင်က

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဒေးရယ်။ နှမြောစရာကြီး”

“အေးလေ ... ဒီဖိနပ်တန်ဖိုးက သေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟဲ့ ... ဝဏ္ဏ”

“ဘာတုံး”

“ဟို ... သွားပြန်ကောက်ပေးလိုက်ပါဟာ”

“လုပ်ပါ ဝဏ္ဏရဲ့ ။ ကောက်ပေးလိုက်ပါ”

ပစ်အားက မသေးလှတာကြောင့် ဖိနပ်က ဘယ်အထိလွင့်ထွက်သွားမှန်း မသိ။ ဝဏ္ဏက တံတားအောက်ကို ငဲ့ကြည့်လျက် ...

“ကြည့်လည်း ခိုင်းကြပါဦးဟာ။ အောက်မှာ ရေတွေ ဘာတွေ ရှိနေလား မသိဘူး”

“ရေကတော့ မရှိဘူး။ မြွေကတော့ အာမမခံနိုင်ဘူး”

“မြတ်စွာဘုရား”

ဝဏ္ဏက ရန်ကုန်သားမို့ မသိလို့ မေးလိုက်တာကို မန္တလေးသား ဉာဏ်သာ ဖြေလိုက်ပုံက ကျောချမ်းစရာပါ။

“အလကားနောက်တာပါ”

“နောက်တာပါဆိုရင် မင်းပါလိုက်ခဲ့”

“မင်းကိုခိုင်းတာလေ”

“သူငယ်ချင်းချင်း ဈေးမဆစ်နဲ့ ကွာ။ လာ လိုက်ခဲ့”

“မဆင်းနဲ့ ဝဏ္ဏ”

ဒေးအသံက မာဆတ်ဆတ်။ မဆင်းနဲ့ ဆိုတော့ ဝဏ္ဏက ဒေးကို လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ “အဲဒါမင်းကြောင့် စိတ်ကောက်သွားပြီ” ဆိုသော သဘောနှင့် တစ်ဆက်တည်း ရင့်ကိုကြည့်တော့၊ ရင့်က မျက်လုံးကို မှေးဆင်း၍ တံတားတိုင်ကို မှီ၍ ရပ်နေသည် ။

ဒေး နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက် လာပြီး ရင့်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ ...

“ရင့်”

“ပြော”

“ပွဲကတော့ စပြီ”

သူငယ်ချင်းတွေက ညည်းညူကြတော့၏။ ဒေး ရင့်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လျက် ...

“အဲဒီဖိနပ်ကို ငါဘာကြောင့်စီးလာသလဲ နင်သိလား”

“မသိဘူး ... သိလည်း မသိချင်ဘူး”

“မသိချင်လို့ မရဘူး ... နင်သိကိုသိရမယ်”

“ပြောချင်သပါ့ဆို ပြောပေါ့”

မထီမဲ့မြင်လုပ်ကာ ပြုံးတုံ့တုံ့ ရင့်ပုံစံက စိတ်ရှိလက်ရှိ ပါးဆွဲရိုက်ချင်စရာပါပဲ။ ဒေး ခပ်မဲ့မဲ့လုပ်ရင်း ...

“အဲဒီဖိနပ်ကို မြန်မြန်ကုန်စေချင်လို့ ငါစီးလာခဲ့တာ”

“ဒါများ ဈေးချိုထဲမှာ တုန်းက ပြောပါလား။ နင့်ခြေထောက်နဲ့ ဆိုင်တူကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှာပြီး ငါပေးပေးတာပေါ့။ ပြီးတော့ နင့်ကို ခုံဖိနပ်တစ်ရုံ ပြန်ဝယ်ပေးလို့ ရတယ်။ အဲဒါကမှ ကျေးဇူးတင်ခံရဦးမယ် ။ ခုတော့ အလဟဿဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“နင်ကလည်း ငါ့ကိုဈေးချိုထဲမှာ ရန်စခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ။ အဲဒါမှ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး နင့်ကိုတစ်ခါတည်း ပါးရိုက်လို့ ကောင်းမှာ ”

“ဘာ”

ရင့် ကျောနှင့်တိုင် ကွာသွားလေ၏။ ဒေးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ကာ ...

“အဲဒါမှ ရာဇဝင်လေး တွင် သွားတာပေါ့။ အစ်ကိုလက်ဆောင်ဝယ်ပေးတဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ညီရဲ့ ပါးကို ရိုက်တယ်လို့ လေ”

“ဒေး ... နင်”

“ပြောလေ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“တောက်”

“ဒေး”

“ရင့်”

တင်းမာလာတော့မယ့် အခြေအနေမို့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဝင်ရပ်ကြ၏။ ရင့်မျက်နှာ ရဲတက်နေသလို ဒေးမျက်နှာကလည်း တည်တည်တင်းတင်းနှင့်ရယ်ပါ။

“နင်မှတ်ထားလိုက် ရင့်၊ ဟက်ပီးဒေးဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ လည်း နင့်ထက်မလျော့တဲ့ မာနတွေရှိတယ်။ အရင်တုန်းက ဟက်ပီးဒေးက နင်ရှုတ်ချသမျှ ငြိမ်ခံခဲ့ပေမယ့် အခု နင်ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကြောင့်ပဲ မာနပင်လယ်ထဲမှာ လက်ပစ်ကူးဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာ။ လူစိတ်ဆိုတာ အရာဝတ္ထုလို ထုံးတို့ ပြီး မှတ်ထားလို့ မရဘူး”

မျက်နှာလွှဲနေသော ရင့်ကို “ဒေး” စေ့စေ့ကြည့်၏။

“ဒီမှာ ရင့်”

“...”

ရင့်က ပြန်ကြည့်သည် ။

“အရင်တုန်းက နင်ပေးလို့ ငါယူခဲ့သမျှတွေနဲ့ ငါပြန်ပြီး ပေးဆပ်ခဲ့တာတွေ မတန်ဘူးဟ။ အခုငါက ရတာနဲ့ တန်တာကိုပဲ ပြန်ပေးတော့မှာ နင်ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပေါ့”

“ဒေး ... နင်”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ဟာ။ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကလဲ။ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး အပျော်ခရီးထွက်လာပါတယ်ဆိုမှ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဖန်တီးနေကြတယ်။ ဒေး ... လာပါဟယ် မပြောနဲ့ တော့”

“အေးကွာ ... တကယ့်ကွိုင်ပဲ။ ရင့် မင်းကလည်း မင်းပဲ”

“ဘာတွေမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ သွားကြမယ်”

“လာပါ ဒေးရယ်”

ဝါဝါက ဒေးကို ဆွဲခေါ်လေသည် ။ ဒေး ခြေသုံးလေး လှမ်းလှမ်းပြီးမှ

...

“ဒေး ... ခဏနေဦး”

ဒေး ရပ်စောင့်လိုက်တော့ ရင့်က လိုက်လာတာ မဟုတ်ပေ။ ခါးထောက်လျက် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ တံတွေးကို ထွီခနဲထွေးပစ်လိုက်ကာ ပြီးမှ ...

“နင်တော်တော်အငြိုးကြီးတာပဲ ဒေး။ ငါကလည်း အဲဒီလို အငြိုးကြီးတဲ့ သူဆို သိပ်မုန်းတာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဒေးက လက်ခုပ်တီးပြီး အားရပါးရဟန်နှင့် ရယ်မောလေသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေမှာ ခေါင်းကုတ်ကုန်၏။ တော်တော်မလွယ်တဲ့ နှစ်ယောက်ပါလားလို့ လေ။

“ရယ်ရတယ် ရင့်ရယ်။ ငါက နင်မုန်းမှာ ကို ကြောက်နေတဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ။ အမုန်းခံပြီးကို အဲဒီစိတ်ကို မွေးနေဦးမှာ သိလား။ မခံချင်စိတ်ရှိမှ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုးတက်တာတဲ့ ။ ငါနင့်ကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးမ

ပေးဘူး။ အဲဒါကို နင်မြဲမြဲမှတ်ထား ရင့်”

“တောက်”

ရင့် တောက်ခေါက်လိုက်ရတာ ခဏလေးနှင့် နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ ရင်ထဲမှ ဒေါသလား ဘာလား မသိသော ဝေဒနာတစ်ခုက ရင်ဝကို စုန်ကန်လိုက် သလား မသိ။ ကိုယ်က စခဲ့တာမှန်ပေမယ့် အဲဒါရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး။ အမှ န်းမပါ ရင်ဗလာနှင့် အပျော်နောက်လိုက်ခြင်းကို တုံ့ပြန်သွားတာက အပြီးအတေးတွေနှင့်ရယ်ပါ။ ဒါတန်သလား။ ရင့်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပေ။ စိန်ခေါ်လို့ ကတော့ ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်တဲ့ “ထင့်” ကိုပင် ထားတာမဟုတ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တတ်သူ။

“လာပါ ရင့်ရာ”

“မင်းတို့ ပဲသွားပါ။ ငါမလိုက်တော့ဘူး”

“မင်းကလည်း ကွာ အတူတူလာကြတဲ့ ဟာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ခွဲကျန်ခဲ့ရင် ကျန်တဲ့ လူတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... လာကွာ ရင့်”

“ငါစကားကို နှစ်ခါမပြောဘူး။ မင်းတို့ ပဲသွားပါ။ ငါပါးချိုင့်လေး စားသောက်ဆိုင်ကနေ စောင့်နေမယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ ခေါင်းကုတ်ကုန်၏။ ဒီနှစ်ယောက်က မတည့်အတူ နေ။ နေဆို ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အဆင်ပြေပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ဆေးချေးနဲ့ တောက်တဲ့ ဖြစ်နေတာ။

တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ စကားတွေထဲမှာ ပါလာသည့် အရင်တုန်းကဆို တာတွေ။ တက္ကသိုလ်စတက်မှ တွေ့ဆုံပြီး ခင်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့ ကျ

နံတွဲ သူတွေ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းသမိုင်းကို မသိကြ။ သိကြဖို့ စိတ်ဝင်တစား မေးကြည့်မိရင် ...

“မကောင်းခဲ့တဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို မသိချင်နဲ့ ”

“ငါက အတိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်ထိ ဆွဲခေါ် လာပြီး စားမြို့မပြန်တတ်ဘူး ... ဆောရီး”

“နောက်ကြောင်းကို မမေးနဲ့ ။ သွေးအေးမှ ပြန်ပြောပြလို့ စိတ်ဝင်စားဖို့ ထက် စိတ်ညစ်စရာကောင်းတယ်”

“အပျင်းပြေ နားထောင်ချင်တာဆိုရင် တို့ ရဲ့ ပတ်သက်မှုကို မမေးနဲ့ ။ ငါးရှာငါးဆယ်နိပါတ်တော်တွေ ရှာဖတ်လိုက်။ ဗဟု သုတရတယ်”

ထိုသို့ ... ထိုသို့ တုံ့ပြန်မှုတွေကိုသာ သူတို့ နှစ်ယောက်နှုတ်ဖျားက ကြားရစမြဲ။ ကြာတော့လည်း ရိုးနေပြီမို့ ဘယ်သူကမှ ထပ်မေးဖို့ မကြိုးစားခဲ့တော့ပါ။

ရန်စသူနဲ့ တုံ့ပြန်သူပြောလိုက်ရင် သူကမှန်သလို၊ သူကလည်း ဟုတ်နေပြန်သည် ။ ဘယ်သူမှားတယ်လို့ ဝေဖန်ဖို့ ခက်တဲ့ အထဲမှာ အခုသာ ဘာဝတရားနဲ့ လှပတည်တံ့နေတဲ့ တောင်သမာန်အင်းနဲ့ ဦးပိန်တံတားကို ရင့်က မလိုအပ်ဘဲ ဦးကျိုးပဲ့ကျိုးပြောလိုက်တာ။ ပစ်တော့ သမင်၊ မှန်တော့ ဆင်ဖြစ်ခြင်းပါပဲ။

မသိသလို နေလိုက်ဖို့ ကျတော့ တစ်ဖက်ကလည်း နဖူးတည့်တည့်မှန်တာကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ပြီး ငြိမ်ခံနေပါ့မလား။ “ရင့်” ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ...

“ဒေးကိုမှ မစရရင် ထမင်းစားမဝင်၊ ရေသောက်မဝင် ဖြစ်ရပါစေသား” လို့ ဆုတောင်းပြီး မွေးလာသလားတော့ မပြောတတ်ပေ။

သူပဲစပြီးရင် သူပဲလိုက်ခေါ်။ တည့်သွားရင် ခဏပါပဲ။ ဒေးက ပြန်ပြော
လိုက်ရင် ပက်ခနဲ။ အဲဒီကျ သူပဲစိတ်ဆိုး၊ ဒေါသတွေဖြစ် ကြားထဲကလူ
တွေ စိတ်ညစ်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များ ခဲ့ပါပြီ။

“မင်းတကယ် မလိုက်တော့ဘူးလား ရင့်”

“ဉာဏ်သာ ... မင်း တော်တော် လျှာရှည်ပါလား။ ကျားကိုက်ပါတယ်
ဆိုမှ အပေါက်နဲ့ လား မေးနေသေးတယ်။ မလိုက်ဘူး ... သွားကြ”

“ဟဲ့ ... ဉာဏ်သာ မိန်းမလို မိန်းမရနဲ့ စိတ်ကောက်တဲ့ သူကို က
လေးလိုမြူပြီး ချောနေစရာမလိုဘူး။ မလိုက်ဘူးဆိုမှ ထားခဲ့လိုက်ပေါ့။
တံတားက လျှောက်ရမှာ အရှည်ကြီး၊ အချိန်တွေပွန်းပြီး မိုးချုပ်သွားလိမ့်
မယ် လာစမ်းပါ”

ဒေး အသံစာစာကြောင့် ဉာဏ်သာ ရင့်အနားမှ ခွာလိုက်၏။ ကိုယ်က
မြို့ခံသားမို့ ဝတ္တရားကျေချင်ပေမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကရိန်းနဲ့ မရွှေ့ရင်
တောင် မယိုင်နဲ့ တတ်တဲ့ ရင့်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ...

“ဒါဆို ပါးချိုင့်လေးစားသောက်ဆိုင်ကနေ စောင့်”

ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာနှင့် ဒေးက မဲ့ခနဲလုပ်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားလေ
လျှင် ...

“တောက်”

တတိယအကြိမ် ရင့်ရဲ့ တောက်ခေါက်သံက ဒေါသ အစစ်အမှန်တွေ
နဲ့ လား?

အခန်း(၂)

ရင့် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် လာပြီး မျက်လုံးက ဟိုဒီဝေ့ကြည့်နေ၏။ ဓာတ်ပုံဆရာတွေကလည်း ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြဦးမလားဟု ဘုရားဖူးကားတွေအနားမှာ တကြော်ကြော် အော်နေ၏။ ဘုရားဖူးကားတွေ ဆိုက်လာသဖြင့် လူတွေက ခြေရှုပ်လာသည် ။ နွေရာသီဆိုတော့ ဒီလိုပဲ လားဟု တွေး ဖြစ်၏။

“ညီလေး ... ဓာတ်ပုံရိုက်မလား”

“ဆောရီး ... ကျွန်တော် ဝါသနာမပါလို့ ”

ဟု ပြောခဲ့ပြီး “ရင့်” ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ ခြေချင်းလိမ်လှမတတ် ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားလာနေကြသူတွေကို လိုက်လံငေးမောနေသော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ခန့် ကောင်လေးကိုမြင်တော့ ...

“ညီလေး”

“ဗျာ”

“ဟိုလေ ... အစ်ကို့ကို တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလား”

“ဘာလဲ ဟင်”

“တံတားရဲ့ ညာဘက်မြက်တွေထဲမှာ ဖိနပ်တစ်ရန် မင်းရှာပေးနိုင်မလား။ မုန့်ဖိုးပေးပါ့မယ်ကွ”

“ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

“ဖိနပ်တွေ့ရင် သုံးထောင်ပေးမယ်ကွာ”

“မတွေ့ရင်ရော”

“တွေ့အောင်ရှာပေါ့ကွ။ မတွေ့ရင် တစ်ထောင်ပဲ ပေးမှာ ”

“ဖိနပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီအထဲကို ရောက်သွားတာလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်း စိတ်ကောက်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ ကွာ။
မင်းကလည်း လျှာရှည်လိုက်တာ။ ရှာမှာ လား။ မရှာဘူးလား။ မင်းမရှာ
ရင် ငါအခြားတစ်ယောက်ကို ရှာခိုင်းမယ်”

ပြောပုံကိုကြည့် ရှာလည်း ရှာခိုင်းချင်သေး စိတ်ကလည်း မရှည်။
ကောင်လေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး ...

“ရှာပေးမယ် ... အစ်ကိုနေရာလိုက်ပြ”

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါကွ။ လာ ... လိုက်ခဲ့”

ရင့် ကောင်လေးကို ခေါ်သွားပြီး ဒေးလွှင့်ပစ်ခဲ့သည့် နေရာကိုပြလို
က်သည် ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆင်းမရှာတာက အကြောင်းရှိလို့ ။

“မင်း ရှာလို့ တွေ့ရင် ငါ့ကို လိုက်ရှာ။ ငါ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပဲ ရှိနေမ
ယ်။ ကြားလား”

“ဟုတ်”

ရင့် ကောင်လေးကို ထားခဲ့ပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်၏။
ပန်းချီကားတွေ ပြသထားသည့်ဆိုင်မှာ ပန်းချီကားတွေ ဝင်ကြည့်သည် ။
အဲဒီမှာ ဆံရစ်ပိုင်းကလေးနှင့် ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းကာ ကြက်ဖကြီးကို
ပိုက်ထားသော ကလေးတစ်ယောက်ပုံပန်းချီကားကို “ရင့်” တော်တော်

သဘောကျသွား၏။ ဟိုခေတ်က ကလေးတွေရဲ့ ပုံကို သရုပ်ပြထားသည်
မှာ လက်ရာမြောက်လွန်းလှသည် ဟု တွေးမိသည် ။

အနုပညာဆိုတာ အစာသွပ်တဲ့ ပေါက်စီတစ်လုံးလိုပါပဲ။ ချိုမြိန်တဲ့ ရ
သတွေကို အစာသွပ်ပေးနိုင်မှ အနုပညာကို အားပေးစားသောက်မယ့်သူ
တွေအတွက် အရသာ ရှိမှာ ဟု လည်း ကြံကြံဖန်ဖန် တွေး ဖြစ်၏။

“တော်တော် လက်ရာမြောက်တာပဲ”

“ဒီဘက်မှာ လည်း ရှိသေးတယ်။ ဝင်ကြည့်လေ”

“ဟုတ်”

ဆိုင်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ရင့် ဆိုင်ထဲအထိဝင်ကြည့်ပြီး အားရပြီဆို
မှ ပါးချိုင့်လေး စားသောက်ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်
လိုက်သည် နှင့် ...

“ရင့်”

“ဟင်”

“လာ ... ဒီကို”

ရင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တာက နွေးပါ။ သူမက ရင့် အရင်ပဲ စားသော
ကံဆိုင်ထဲသို့ ရောက်နေ၏။ ရင့် ထင်သားပဲ။ ယုဇနနွေး
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာမယ် ဆိုတာကိုသိလို့ ဖိနပ်ကို ရင့်ကိုယ်တို
င် ဆင်းမရှာခဲ့တာ။

“နွေး ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်နေတာလဲ။ ကိုယ်က ပန်းချီကား
တွေ လျှောက်ကြည့်နေတာ”

“မြင်ပါတယ် ... ရင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ။ ပြီးရင် ဒီကို

လာမှာ ပဲဆိုပြီး ထိုင်စောင့်နေတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ရင့်ရယ် ... ရင့်မှ မပါဘဲ နွေးဘယ်လိုလုပ် ပျော်ပါ့မလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးက အိမ်ရှင်လေ။ ဧည့်သည် တွေအပေါ် တာဝန် ကျေသင့်တယ်”

“ဟိုမှာ ဉာဏ်သာ တစ်ယောက်လုံး ကျန်ခဲ့တာပဲ။ သူတို့ ပဲ နွေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကြတာ။ ရင့် စိတ်ဆိုးပြီး လျှောက်သွားနေမှာ စိုးလို့ တဲ့ ”

“အဲဒါ ... မင်းပြောလို့ ကောင်းတဲ့ reason မဟုတ်လား”

“ရင့်ရယ်”

ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီး နွေးဘက်ကသာ သူ့ဆန္ဒ သူ့သဘောအတိုင်း။ သူ့ဘက်ကတော့ သိပ်နွေးထွေးမှု မရှိသလိုပါ။

“ရင့် ... နွေးကို တကယ်မှ ချစ်ရဲ့ လား” လို့ မေးလိုက်ရင် “ပေးသလောက်ယူ ... လောဘမကြီးနဲ့ ” တဲ့ ။ သူ့စကားအတိုင်း “နွေး” ရသလောက်နှင့် ရောင့်ရဲခဲ့ပါသည် ။ ဥပေက္ခာပြုထားတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ကြင်နာယုယမှုတွေလည်း အရမ်းကာရော မပေးခဲ့။

“ရင့် ... ဘာစားမလဲ မှာ လေ”

“နန်းကြီးသုပ်ပဲ စားမယ်”

နွေး စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာ နေတုန်းမှာ ပဲ ...

“အစ်ကို”

“ဟင် ... မင်းရောက် လာပြီလား”

“ဟုတ် ... အစ်ကိုရှာခိုင်းတာ ဒီဖိနပ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကောင်လေးမြှောက်ပြသော ဖိနပ်ကိုကြည့်ပြီး ရင့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံသုံးထောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ။

“ရော့ ... သုံးထောင်”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

“ဪ ... တစ်လက်စတည်း ဒီဖိနပ်ကို မင်း အိတ်တစ်လုံးလောက် ရှာပြီး ထည့်ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ် ... ခဏစောင့်နော်”

ဖိနပ်ကို ရင့်ရဲ့ ခြေထောက်နားမှာ သေသေသပ်သပ်ချခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားသော ကောင်လေးကို ကြည့်၍ ရင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ။ နွေးက ရင့်ဘာတွေလုပ်နေသလဲဟု နားမလည်သလိုကြည့်ကာ ...

“ရင့် ... ရင့်ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ရင့်ပဲ ရန်စတုန်းက စခဲ့ပြီး ဟိုကလွင့်ပစ်တော့ ဘာလို့ လိုက်ရှာသေးလဲ”

“ရင့်ပြန်ပေးလို့ ဒေးယူမယ်ထင်လား”

“မထင်ပါဘူး။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဒီဖိနပ်က ထင့် ဝယ်ပေးတာလို့ ဒေးပြောသွားတာ မင်းမကြားဘူး”

လား။ ထင့်က ကိုယ့်အစ်ကိုဆိုတာလည်း မင်းသိတယ်။ ကိုယ် ဒီဖိနပ်ကို ထင့်လက်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးမှာ အဲဒါမှ ”

“အဲဒါမှ ရင့်အစ်ကိုနဲ့ ဒေးပြဿနာ တက်ကုန်မှာ ပေါ့”

“တက်စေချင်လို့ ပဲ ဖန်တီးတာ”

“ရင့်ကလည်း ”

ကိုယ့်ချစ်သူမို့ စိတ်ပုပ်လိုက်တာလို့ နွေး ပြောမထွက်။ ဘယ်ရေစက်ကြောင့် ဒေးကို သူကြည့်မရဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်ဖက်က ချစ်သူ၊ တစ်ဖက်က သူငယ်ချင်းမို့ နွေး တော်ရုံနှင့် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲနေခဲ့တာ။

ရင့်ပုံစံက ...

အမြဲတမ်း ကြပ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျောပေမယ့် အဲဒီ character လေးကိုပဲ နွေး စွဲလမ်းမြတ်နိုးခဲ့တာ။

ရင့်က ရည်စားများ သည် တဲ့ ။

ဒါကိုလည်း နွေးသိသည် ။ သိသိနဲ့ ချစ်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်ပါပြီဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်မှုနဲ့ ရင့်ကို ချစ်ခဲ့တာ။ ချစ်ခွင့်မရလိုက်တဲ့ တိတ်တခိုး အသည်းကွဲနေရမှာ ထက်စာရင် ချစ်ခွင့်ရပြီးမှ အသည်းကွဲတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမည်။ ဒေးကတော့ တားခဲ့ပါသည် ။ နွေးက နားမထောင်ခဲ့တာ။

ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံကို တက်နင်းသည် လို့ ပဲ ပြောပြော၊ ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးသည် ပဲဆိုဆို အပြစ်တွေဆိုသည့်ကြား အချစ်တွေပိုကာ သူ့ကိုယုံစားပြီး ချစ်ခဲ့မိသည့်အထဲမှာ ကံစီမံရာဆိုသည့် မထူးစိတ်ပိုက် နှလုံးသားက မိုက်ခဲ့မိသည် ဆိုရင် နွေးက အချစ်လူမိုက်မလေးပါ။

“အိတ်ရပြီ အစ်ကို”

“Thank you ညီလေး ... မင်းဘာစားမလဲ”

“မစားတော့ပါဘူး”

“ငါဝယ်ကျွေးမှာ ပါကွ”

“စေတနာပါရင် ပါဆယ်ပေး လိုက်လေ”

“OK”

ရင့်က ခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲ ပါဆယ်မှာ ပေးသည်။ ကောင်လေး ယူလာပေးသော အနက်ရောင်ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲသို့ ဖိနပ်ကို ထည့်ထုပ်ကာ ရင့် သူ့ကြိုးသိုင်းလွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လေ၏။ ကောင်လေးက ငယ်ပေမယ့် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာဖွေစားသောက်နေတဲ့ လူလည်လေးဖြစ်ဟန်တူသည်။ စကားပြောသွက်သလို လုပ်ပုံကိုင်ပုံကလည်း လျင်မြန်လေ၏။

ပါဆယ်လေးရတာနှင့် ...

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို ... သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပြီ”

*